

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/143/2021
Identifikačné číslo spisu:	8112209231
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8112209231.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. N., narodeného X. Y. XXXX, G. B. P. XXX, zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, Prešov, Slovenská 69, IČO: 42 086 698, 2/ T. U., narodenej XX. U. XXXX, G. B. P. XXX, 3/ T. Y., narodenej X. C. XXXX, G. XXX, 4/ H.B. U., narodenej XX. Y. XXXX, G. B. P. XXX, 5/ L. Š., narodenému X. H. XXXX, G. B. P. XX, 6/ L. L., narodenému XX. K. XXXX, G. B. P. XX, 7/ C. J., narodenému XX. U. XXXX, G. B. P. XXX, 8/ U. J., narodenej XX. C. XXXX, G. B. P. XXX, 9/ T. W., narodenej XX. Y. XXXX, P. U., T. XX, proti žalovanému Združenie urbaristov a pasienkového hospodárstva, Ruská Nová Ves, Pozemkové spoločenstvo, Prešov, J. Borodáča 13, o určenie neplatnosti uznesenia z mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 4. septembra 2011, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/72/2012, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. októbra 2020, č. k. 2Co/48/2019-1232, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi v 1/ rade.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 29C/72/2012-1087 z 28. novembra 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 29C/72/2012-1250 z 8. decembra 2020 zamietol žalobu, priznal žalovanému voči žalobcom 1/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vo vzťahu medzi žalobcami 5/ až 7/ a žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovia sa žalobou domáhali určenia neplatnosti uznesenia prijatého na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného dňa 4. septembra 2011 z dôvodu, že podľa ich názoru nebolo schválené podľa platného počtu podielov členov spoločenstva ani v súlade so stanovami spoločenstva pre platné rozhodovanie valného zhromaždenia. Výkonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalovaný je vedený v registri pozemkových spoločenstiev Obvodného lesného úradu v Prešove ako pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou s dňom zápisu 8. septembra 1999. Vec právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení platnom k 4. septembru 2011 (ďalej len „zákon č. 181/1995 Z. z.“) a poukazom na § 460 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

Súd prvej inštancie poukázal na závery vyjadrené odvolacím súdom v predchádzajúcom rozhodnutí (uznesení č. k. 2Co/112/2015-848 z 29. decembra 2015) a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/231/2008. Zdôraznil, že podľa § 139 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou podielov podľa veľkosti podielov a pri rovnosti hlasov alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Nie je rozhodujúce, či tento právny úkon vybavoval niektorý zo spoluvlastníkov z vlastnej vôle alebo so súhlasom ostatných, alebo či konali spoluvlastníci spoločne. Vo vzájomnom vzťahu medzi spoluvlastníkmi je všeobecne rozhodujúci pomer ich podielov a ak má byť prijaté určité rozhodnutie týkajúce sa spoločnej veci, musí sa preň vysloviť nadpolovičná väčšina určená podľa podielov. Prehlasovaní spoluvlastníci sa musia podrobiť rozhodnutiu väčšiny aj bez súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie preto akceptoval hlasy dedičov neprededených spoluvlastníckych podielov ich právnych predchodcov v prípade, ak sa valného zhromaždenia zúčastnili do úvahy prichádzajúci dedičia a v prípade viacerých dedičov aj hlasovanie tohto dediča, ktorý bol ostatnými spoludedičmi splnomocnený na hlasovanie za spoluvlastnícky podiel ich právneho predchodcu alebo sa hlasovania zúčastnil na základe predchádzajúcej dohody s ostatnými spoludedičmi. V závislosti od uvedeného mal za preukázané, že valného zhromaždenia konaného dňa 4. septembra 2011 sa v percentuálnom vyjadrení v priemere zúčastnili členovia pozemkového spoločenstva, resp. ich dedičia vlastníci 53,67 % hlasov. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z. z., valné zhromaždenie ako najvyšší orgán spoločenstva rozhoduje nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov, konané valné zhromaždenie tak podľa súdu prvej inštancie splnilo základnú podmienku uznášania schopnosti pre rozhodnutie prijaté uznesením zo dňa 4. septembra 2011, preto žalobu o určenie jeho neplatnosti pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka zamietol. V súvislosti s námietkou žalobcu 1/, že nebola splnená podmienka zvolania zhromaždenia na žiadosť najmenej 1/3 členov súd prvej inštancie poukázal na predložený zoznam členov pozemkového spoločenstva v priebehu konania, z ktorého vyplynulo, že žiadosť o mimoriadne valné zhromaždenie požiadalo 171 členov. Ak by súd vychádzal z najväčšieho počtu spoluvlastníkov uvedených na jednotlivých LV nehnuteľností v predmete spoločného hospodárenia žalovaným, najvyšší počet podielov je uvedený na LV č. XXX v celkovom počte 304, a mal za to, že bola tak splnená podmienka pre zvolanie mimoriadneho valného zhromaždenia na žiadosť 1/3 členov. V nadväznosti na námietku žalobcu 1/, že valné zhromaždenie nebolo zvolané oprávnenou osobou, súd prvej inštancie konštatoval, že na platnosť rozhodnutia valného zhromaždenia nemala vplyv skutočnosť, či bolo valné zhromaždenie zvolané oprávnenou osobou, ale to, či prijalo rozhodnutie podľa § 19 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z. z. Keďže rozhodnutie prijaté na zasadnutí mimoriadneho valného zhromaždenia pozemkového spoločenstva dňa 4. septembra 2011 bolo prijaté v súlade so zákonom č. 181/1995 Z. z., námietky žalobcu 1/ vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodné.

1.1. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu neúspešných žalobcov 1/ až 4/ voči úspešnému žalovanému súd prvej inštancie rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalovanému voči neúspešným žalobcom 1/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Keďže vo vzťahu neúspešných žalobcov 5/ až 7/ a úspešného žalovaného súd prvej inštancie videl dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP, vo vzťahu žalobcov 5/ až 7/ a žalovaného nárok na náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom v spojení s uznesením č. k. 2Co/48/2019-1380 z 17. februára 2021, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie v konaní dostatočne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, o veci následne správne rozhodol a skutkové zistenia prvoinstančného súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

2.1. Vzhľadom na odvolacie námietky odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne akcentoval zákonnú úpravu práv a povinností spoluvlastníkov pri nakladaní so spoločnou vecou, predstavujúcou predmet ich podielového spoluvlastníctva s tým, že vo vzájomných vzťahoch medzi spoluvlastníkmi je rozhodujúci pomer ich podielov. Rovnako správne akceptoval aj hlasovanie dedičov spoluvlastníckych

podielov poručiteľov, u ktorých v dobe konania namietaného valného zhromaždenia dedičské konanie právoplatne ukončené nebolo. Súd prvej inštancie dôsledným spôsobom preskúmal a vyhodnotil hlasovanie jednotlivých spoluvlastníkov spoločných nehnuteľností, prípadne ich právnych nástupcov, podľa výšky spoluvlastníckych podielov a správne dospel k záveru, že valného zhromaždenia sa v percentuálnom vyjadrení v priemere zúčastnili členovia pozemkového spoločenstva, resp. ich dedičia, disponujúci rozsahom 53,67 % hlasov. Valné zhromaždenie bolo preto uznášaniaschopné a rozhodnutia, ktoré boli jeho predmetom sa prijali nadpolovičnou väčšinou, ako to predpokladá ust. § 19 ods. 2 zákona č. 181/1995 Z. z. Zároveň odvolací súd nezistil, aby súd prvej inštancie pri rozhodovaní o veci zohľadňoval nehnuteľnosti, ktoré netvorili podielové spoluvlastníctvo členov žalovaného, resp. ich právnych nástupcov.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca 1/ (ďalej len „dovolateľ“) z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Napadnuté rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie je podľa neho potrebné považovať za rozhodnutie porušujúce právo na spravodlivý proces, keďže ani odvolací a ani súd prvej inštancie nereflektovali a neriešili základnú otázku, a to otázku vlastníckeho práva členov pozemkového spoločenstva k parcelám zapísaným na LV č. XXXX (parcely č. 2013/1, 2013/2, 2015/1 a 2015/2), XXXX (parcela č. 2015/3), na LV č. XXXX (parcela č. 2013/4) a na LV č. XXXX (parcela č. 2013/3), k. ú. G. B. P., ktorá je podstatná pre rozhodnutie, keďže hlasy na valnom zhromaždení nemožno počítať zo spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach, ktoré nie sú vo vlastníctve členov spoločenstva. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom nebrali do úvahy fakt, že spomenuté nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, k. ú. G.Á. B. P. nie sú vo vlastníctve pozemkového spoločenstva a že zápis v katastri nehnuteľností na týchto listoch vlastníctva v prospech členov pozemkového spoločenstva nie je správny a bol dôvodne spochybnený. S poukazom na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z. z. je nepochybné, že zodpovedanie otázky vlastníctva nehnuteľností, teda aké nehnuteľnosti sú vo vlastníctve členov pozemkového spoločenstva, je podstatnou otázkou, keďže od jej zodpovedania následne závisí aj počet hlasov, ktorými disponujú jednotliví členovia pozemkového spoločenstva. Napriek námietkam dovolateľa sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd s touto otázkou nezaoberali a nedali na ňu relevantnú odpoveď, pritom súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 195/03). Keďže hlasy na valnom zhromaždení nemožno počítať zo spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach, ktoré nie sú vo vlastníctve členov spoločenstva, ale len zo spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach patriacich členom spoločenstva, na valnom zhromaždení je možné počítať len hlasy vlastníkov nehnuteľností z LV č. XXX (podľa záverov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu sa zúčastnilo 44,7 %), z LV č. XXX (zúčastnilo sa 49,2 %), z LV č. XXX (zúčastnilo sa 42,6 %), priemerne sa predmetného valného zhromaždenia zúčastnili členovia pozemkového spoločenstva vlastníaci 45,5 % hlasov. Mimoriadne valné zhromaždenie uskutočnené dňa 4. septembra 2011 tak nebolo uznášaniaschopné. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd v súlade s ust. § 449 ods. 1 C. s. p. napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej.

Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021), nie strany sporu.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní (§ 440 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP).

9. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd sa v prvom rade venoval namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Dovolanie primárne spočívalo na opakovaní odvolacej argumentácie žalobcu v 1/ rade vo vlastnom hodnotení dôkazov a z nich vyplývajúceho skutkového stavu, polemike s právnymi závermi tak odvolacieho ako aj prvoinštančného súdu, spochybňovaním správnosti ich rozhodnutí, resp. kritikou prístupu súdov k právnemu posudzovaniu veci. Žalobca 1/ v dovolaní namietal nedostatky spočívajúce v tom, že nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, k. ú. G. B. P. nie sú vo vlastníctve pozemkového spoločenstva a že zápis v katastri nehnuteľností na týchto listoch vlastníctva v prospech členov pozemkového spoločenstva nie je správny a bol dôvodne spochybnený. Dovolaciemu súdu ponúkol vlastné hodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový stav. Dovolateľ nesúhlasí s vysloveným právnym názorom súdov a nestotožňuje sa s odôvodnením rozsudkov súdov nižších inštancií.

11. K vzneseným námietkam dovolací súd vo všeobecnosti poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (por. 9Cdo/224/2021, 9Cdo/213/2021). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

12. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

13. Vo vzťahu k námietke dovolateľa ohľadom arbitrárnosti, ktorej sa súdy mali dopustiť tým, že

spomenuté nehnuteľnosti, zapísané na LV č. 1011, 1012, 1059 a 1060, k. ú. Ruská Nová Ves nie sú vo vlastníctve pozemkového spoločenstva a že zápis v katastri nehnuteľností na týchto listoch vlastníctva v prospech členov pozemkového spoločenstva nie je správny a bol dôvodne spochybnený, dovolací súd uvádza, že rozhodnutia nemožno hodnotiť ako arbitrárne. V prvom rade je potrebné uviesť, že interpretácia rozhodnutí súdov, tak ako ju prezentuje dovolateľ je nesprávna. Z rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu vyplýva, že žaloba žalobcov bola zamietnutá z dôvodu, že prvostupňový súd mal po oboznámení sa s listami vlastníctva spoločných nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Ruská Nová Ves (LV č. 908, LV č. 913, LV č. 954, LV č. 1011, LV č. 1012, LV č. 1059, LV č. 1060) v ich obsahu danom ku dňu 4. septembra 2011 a ustálení počtu členov žalovaného pozemkového spoločenstva, ktorí sa zhromaždenia zúčastnili a hlasovali, zistil, že zhromaždenie bolo uznášaniaschopné a rozhodnutia, ktoré boli jeho predmetom, sa prijali nadpolovičnou väčšinou, ako to predpokladá citované ust. § 19 ods. 2 vtedy platného zákona č. 181/1995 Z. z., pričom prvostupňový súd preskúmal a vyhodnotil hlasovanie jednotlivých spoluvlastníkov spoločných nehnuteľností, prípadne ich právnych nástupcov, podľa výšky spoluvlastníckych podielov a správne dospel k záveru, že tohto valného zhromaždenia sa v percentuálnom vyjadrení v priemere zúčastnili členovia pozemkového spoločenstva, resp. ich dedičia, disponujúci rozsahom 53,67 % hlasov.

14. Dovolací súd zhodne so súdmi nižších inštancií konštatuje, že pokiaľ žalobcovia trvali na tom, že neboli splnené podmienky na uznášaniaschopnosť mimoriadneho valného zhromaždenia pozemkového spoločenstva, tak žalobcom 1/ neboli predložené žiadne argumenty alebo dôkazy preukazujúce opak zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie a potvrdený odvolacím súdom. Skutočnosť, že žalobca 1/ sa s názorom súdov nižších inštancií nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré v sebe po obsahovej stránke zahŕňa aj rozhodnutie súdu prvej inštancie preto nie je možné hodnotiť ako svojvoľné a arbitrárne.

15. Odvolací súd v bode 19. a 21. odôvodnení svojho rozhodnutia, dostatočne jasne vysvetlil, prečo považoval valné zhromaždenie za uznášaniaschopné. Dovolací súd aj v tomto prípade konštatuje, že súdy založili rozhodnutie na správnej úvahe, kto mohol ako vlastník hlasovať na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločenstva. Ani v tomto prípade neobstoí preto tvrdenie žalobcov, že ide o súdnu svojvoľu.

16. Pokiaľ žalobca 1/ ďalej namietal vykonané dokazovanie, tvrdiac, že na valnom zhromaždení nemožno počítať zo spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach, ktoré nie sú vo vlastníctve členov spoločenstva, ale len zo spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach patriacich členom spoločenstva, dovolací súd uvádza, že v rámci dovolacieho konania nemôže formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP a contrario). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom prípade nezistil. Dovolatelia v dovolaní uviedli, že napádajú odvolací rozsudok aj v časti o trovách konania, avšak vo vzťahu k trovám konania žiadnu dovoláciu argumentáciu neuviedli, preto sa dovolací súd týmto nezaoberal.

17. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu 1/ odmietol podľa § 447 písm. c), resp. f) CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá

CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.